

WEG UIT DE DAKLOOSHEID

Krant van de Schenkers - Driemaandelijks
April, mei, juni 2024 | Afgitekantoor : Brussel X

JE KIEST ER NIET VOOR OM OP STRAAT TE BELANDEN. PLOTS OVERKOMT JE IETS.

Niets liet vermoeden dat Pascal op straat zou belanden: hij had een stabiele job, een vriendin, een sociaal leven.... Een schijnbaar normale situatie die plots ten einde kwam toen zijn appartement in rook opging.

Voor Pascal was, net zoals voor zovele andere, een kleine gebeurtenis genoeg om alles te doen kantelen. En dan start de helse spiraal - je verliest je job, je bakens, je familiebanden, enz. - tot je op de bodem knalt, zonder de kracht om weer recht te krabbelen.

Want **de straat beschadigt mensen**, ze haalt lichamen door de mangel en vermaalt zielen: "Al snel wilde ik eruit stappen", vertelt Pascal ons. En de verleiding om eraan te ontsnappen, is moeilijk te vermijden.

Het is dus om eraan te herinneren "dat het enkelen anderen overkomt" dat we nu onverbloemd de levensverhalen en de portretten van Isabelle, Violette, Guy en Pascal vertellen, van mensen zoals anderen van wie niets liet vermoeden dat ze ooit dakloos zouden worden of op de dool zouden raken.

Het globale begeleidingsaanbod dat 't Eilandje aanbiedt, geeft de kans om die vernietigende cyclus te doorbreken. Van **noodopvang** tot iemand (opnieuw) **in een woning helpen**, via het herstel van de **rechten**, tijdelijk **verblijf** in een opvanghuis, **thuisbegeleiding** of **opleiding**, de teams op het terrein stellen een heel palet uiteenlopende oplossingen ter beschikking van mensen die een slechte of geen woning hebben of dreigen dakloos te worden, om hen te ondersteunen bij het opstarten van een nieuw levenstraject.

Sinds Pascal in juni 2023 in 't Eilandje is aangekomen, werd hij bij voorbeeld begeleid naar een **(voor) opleiding en een job**, een van de oplossingen die 't Eilandje ter beschikking stelt van thuislozen, met name via de Kringloopwinkel van Marchienne-au-Pont, ons innoverend project voor circulaire economie. Ze kunnen **ervaren** welke dynamiek samenwerking geeft en in een innoverend project voor circulaire economie instappen.

Over enkele weken zal Pascal trouwens officieel in het team van de Kringloopwinkel van 't Eilandje aan de slag gaan, dankzij een contract onder 'Artikel 60' (gelinkt aan een samenwerking tussen een werkgever, 't Eilandje in dit geval, en een OCMW). Weer een stap verder naar een weldra herwonnen autonomie.

Wanneer je het verhaal van Pascal leest, begrijp je de realiteit van de vele mensen die **sinds meer dan 60 jaar**, een luisterend oor, steun en steun vinden bij de **12 begeleidingsdiensten** die 't Eilandje in **Brussel** en in **Charleroi** heeft.

Door onze werking te ondersteunen, geeft u ons de kans om hoop te bieden aan de duizenden mensen die elk jaar bij onze diensten aankloppen. 't Eilandje, dat zijn elk jaar meer dan 20 000 overnachtingen in het opvanghuis, ongeveer 40 000 verdeelde maaltijden, bijna 100 mensen die een nieuwe woning hebben, enz.

Elke daad telt, doe vandaag nog een gift: BE33 0017 2892 2946.

02/537.20.41 — info@ilot.be — Sint-Gilliskerstraat 73- 1060 Brussel — www.ilot.be —

Grafische vormgeving en lay-out: © Noémie Broder - Red Orb Créations | Foto's : © Layla Aerts

V.U.: Ariane Dierickx | Sint-Gilliskerstraat 73- 1060 Brussel

IK HEB ALLES MEEGEMAAKT. DE PASSIE VOOR HET BEROEP, LIEFDE, VREUGDE. DAN, DE BRAND.

Het overlijden van mijn vrouw. Het gemis, de val, enz. **Je kiest er niet voor om op straat te belanden. Plots overkomt je iets.** Pascal, een 54-jarige elektricien, bouwt zijn leven nu weer op. Dankzij de begeleiding van het psychosociaal team en het opgebouwde vertrouwen door mee te helpen in de kringloopwinkel van 't Eilandje, gaat hij binnenkort opnieuw een eigen stek hebben.

“BEETJE BIJ BEETJE VERLIES JE DE GREEP OP JE LEVEN ...”

Pascal, bewoner van het Opvanghuis voor dakloze mannen van 't Eilandje in Marchienne-au-Pont

Mijn job, mijn huis, mijn liefde.... Ik was gelukkig

Mijn leven op straat: honger, koude, geweld...

Mijn heropbouw dankzij de Kringloopwinkel

2012

De brand van mijn appartement

2021

Het overlijden van mijn grote liefde

2023

Mijn aankomst in 't Eilandje

Het kantelmoment was een dag in 2012 toen het gebouw waar ik woonde, in brand vloog.

Van de ene dag op de andere stond ik op straat. Niets had me destijds zoiets doen vermoeden. Ik had werk als elektricien, ik had een vriendin, een normaal leven. En dan, op een avond, bij gebrek aan een andere oplossing, slaap je in je auto. 's Morgens word je wakker, zonder dat je echt geslapen hebt en **beetje bij beetje verlies je de greep op je leven**.

Want het leven op straat, en dat lijkt niet zo, is duur. Je hebt geen kookgerief, dus je eet frieten, pizza's, je slaapt soms 'ns in een hotel. **Het is een vicieuze cirkel**.

Als je geen adres meer hebt, verlies je al je rechten. Eerst ben je werkloos, dan verlies je ook je waardigheid. **Al snel wilde ik eruit stappen**.

Ik drink niet en zit niet aan de drugs: ik was een buitenbeentje in het straatmilieu. Ik heb mensen gezien die aanvankelijk niet gebruikten maar toch aan de drugs zijn geraakt en die in minder dan een maand een wrak waren. Maar ik heb me altijd uit de slag getrokken om niet in die val te trappen.

Op 13 december 2021 **is mijn vriendin overleden**. Na die brand hebben we 9 jaar samen op straat gewoond. Ze was nog maar 45 jaar maar haar hart was op. Het was een shock, want zij was mijn grote liefde. **In juni 2023 ben ik uiteindelijk bij 't Eilandje aanbeland**.

Men had me gezegd dat het onmogelijk was, gezien mijn situatie, maar ik ben er toch. Wat me sindsdien helpt, is dat ik in de Kringloopwinkel mee help. Sinds ik hier ben, voel ik me opnieuw nuttig. Ik heb een aanvraag ingediend om onder artikel 60 te kunnen werken. **Dat gaat me helpen op een nieuwe start te nemen want daarmee zet ik opnieuw een voet in de echte wereld**.

Ook al weet ik dat ik niet meer zal werken zoals vroeger. Ik kan niet meer voltijds werken. Ik heb problemen met mijn hart, mijn benen. Het wil allemaal niet meer mee. **De straat beschadigt je zo hard**. Artrose, artritis, polyartritis, ik kan geen 100 meter meer gaan zonder dat ik moet stoppen.

Ook dat isoleert je. Ik zie niemand meer. **Een deel van mijn familie heeft laten vallen**, mijn vader is 40 jaar geleden overleden en mijn moeder woont 800 km verderop. Elke zondag telefoneer ik met haar, maar zij heeft haar eigen problemen, ik ga haar niet met mijn problemen lastigvallen. Ze weet dat ik hier ben, ze slaapt 's nachts niet omdat ze weet dat ik op straat ben, maar ze kan me niet helpen. Mijn zus heeft

een apotheek. Soms, wanneer ze zich herinnert dat ze een broer heeft, telefoneert ze me, maar we hebben elk ons eigen leven. Maar mijn leven is **een hondenleven**.

Het probleem is dat de mensen niet beseffen dat het iedereen kan overkomen. Ik ken een flik die op straat is beland. Ik ken een ambulancier die op straat is beland. Ik ken zelfs een supersympathieke elektricien die op straat is beland. En hij staat voor u (glimlach).

Ontdek ook het verhaal van Guy, die lang gokverslaafd was, op www.ilot.be.